
Hronovská grilování 2014 (No. 5)

Tuhle jsem si tak pro sebe rozumovala, že ono tradiční psychologické herectví v amatérském provedení není pro mě to pravé ořechové. Obecně pak mám za to, že je vlastně jen jakousi „levnější“ alternativou pro menší města či vesnice, které nemají dostatek financí na pozvání drahých profesionálů. Ale divadelní Pánbíčkové mi vždycky ukáží, že jakékoli tvrzení lze vyvrátit výjimkami. A přihodily se mi tu v Hronově hned dvě.

Sebejistý kněz se sklony k požitkářství v podání Libora Ulovce měl v sobě tu správnou míru provokativnosti i charismatu. FOTO
PAVEL HRADECKÝ

Přiznám se, byla jsem okouzlena. A to souborem **SoLiTEater** Praha, který přivezl **Pochyby** Johna Patricka Shanleyho. Byla jsem svého času na české premiéře v Kolowratu, dokonce za přítomnosti autora. A nebyla to špatná inscenace. Text o nejistotě, které se nezbavíme, o tom, jak je obtížné rozeznat pravdu a lež, dobro a zlo, je skutečně mistrně vypracovaný. Samozřejmě, strašně důležité je herectví, které nesnese velkou expresi, ale vyžaduje velmi ukázněný minimalismus. Jakkoli takovou porci textu, interpretovaného víceméně staticky (moc jinak to vzhledem k tématu ani nejde), mohou mnozí odbýt tím, že je to vlastně rozhlasový text, rozhodně to není pravda. Protože právě v tomto případě, kdy slova mohou být klamavá, je strašně důležité každé hnutí, gesto, pohození hlavou či mimický záchvěv v obličeji. A musím říci, že jsem tuto interpretaci pod taktovkou Libora Ulovce, který zároveň hrál roli školního kaplana, otce Flynnna nařčeného ředitelkou školy, sestrou Aloysius (Andrea Jeřábková), z nepřístojného obtěžování nezletilého přijala bez výhrad.

Oba protagonisté, i mladá sestra James Lucie Koderové, která vybalancovává onu křehkou rovnováhu a přiklání tu na jednu, tu na druhou stranu, velmi dobře vládli minimalistickými výrazovými prostředky. FOTO PAVEL
HRADECKÝ

Oba protagonisté, i mladá sestra James Lucie Koderové, která vybalancovává onu křehkou rovnováhu a přiklání tu na jednu, tu na druhou stranu, velmi dobře vládli minimalistickými výrazovými prostředky. Příběh pro mě byl tak napínavý (navzdory tomu, že jsem znala obsah), až jsem se sama podívala. Sebejistý kněz se sklony k požitkářství, měl v sobě tu správnou míru provokativnosti i charismatu, že člověk na jedné straně chápal jeho rozčilené, přezíravé pocity, ale také to, čím sestru Aloysius provokuje až k nenávisti. Ovšem i Jeřábková v roli Aloysie, pruděrně sevřená do krunýře povinnosti, s jakýmsi nevysloveným tajemstvím ve vzpomínce, přesně dodržela balanc mezi demagogií a vnitřní pečlivě potlačovanou zranitelností. Do třetice sestra James, ztělesnění mladé ženy, která přirozeně má ráda lidi a její povaha jí nedovolí být pouze studenou vykonavatelkou povinností.

Čtvrtou postavu, černošskou paní Müllerovou, ztvárnila Martha Coutin Caicedo. FOTO PAVEL
HRADECKÝ

Čtvrtou postavu, černošskou paní Müllerovou, ztvárnila Martha Coutin Caicedo. Možná za ostatními herečky pokulhávala, ale výborně zaúčinkovala její autenticita. A celek tak byl vzácně vyrovnaný. Zkrátka a dobře, tahle inscenace pro mě byla lepší než ta vzpomínaná v Národním.

Inscenace hry Thorntona Wildera **Dlouhý štědrý večer** Divadýlka na dlani byla na počátku pouhým hereckým cvičením. FOTO archiv souboru

Druhá, již ne tak jednoznačně herecky bezchybná, nicméně velmi zajímavá inscenace hry Thorntona Wildera **Dlouhý štědrý večer**, kterého se ujala v **Divadýlku na dlani** z Mladé Boleslavi Kateřina Fixová, byla na počátku pouhým hereckým cvičením pro soubor. Nicméně, nakonec – a je to dobře – vytvořili inscenaci, v níž opět minimalistickými prostředky ukázali řetězec několika generací štědrých večerů v jedné středostavovské americké rodině, v níž čas při

vánočním rituálu nad pečenou krůtou probíhá stále stejně. Jen dějiny běží kolem. Někteří odcházejí a jiní přicházejí, je tu zázrak zrození i smutek smrti. To vše se odehrává u jediného stolu s bílým ubrusem a jedinými dalšími scénickými prvky jsou židle a starodávný kočárek, který na znamení narození nového dítěte přiváží služebná. v kontrastu k chudé výpravě jsou tu půvabné, někdy až rozmařile přepychové kostýmy Miroslava Krále, které jsou po odchodu mrtvých vyvěšeny na pozadí scény. Jako vzpomínky, které zůstávají součástí domu.

Je to opravdu jednoduchý způsob inscenování. FOTO MILAN STROTZER

Je to opravdu jednoduchý způsob inscenování, na němž se ovšem herci mohli vytrénovat v práci s imaginární rekvizitou i ve vzájemné souhře. Neboť slovo je v představení málo a oni musí hrát tak, aby se divák dovtípil momentální hierarchie v domě i pocitů přítomných postav jen z toho, jak přistupují k jídlu.

Obě představení tedy u mě zabodovala, oslovila až k dojetí. A k zamyšlení nad relativností věcí a uplýváním času.

///

Více o 84. Jiráskově Hronově: [JH](#)

///

Předchozí díly Hronovských grilování:

[Hronovská grilování 2014 \(No. 1\)](#)

[Hronovská grilování 2014 \(No. 2\)](#)

[Hronovská grilování 2014 \(No. 3\)](#)

[Hronovská grilování 2014 \(No. 4\)](#)

Komentáře k článku: Hronovská grilování 2014 (No. 5)

Přidat komentář

(Nezapomeňte vyplnit položky označené hvězdičkou.)
